

М.І. Навальна (Переяслав-Хмельницький)

УДК 81'373.47(05)

**ФУНКЦІОНУВАННЯ НОВИХ ВІДОМНИХ
УТВОРЕНЬ У МОВІ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ
ПУБЛІЦИСТИКИ**

Серед нових мовних явищ останніх десятиліть чільне місце посідають процеси утворення одиниць різного рівня від власних назв. Цьому сприяють тенденції до кодування, конкретизації, ідентифікації суб'єктів навколишньої дійсності та інтерпретації взаємозв'язків цих суб'єктів у мові. Поява відонімних утворень зумовлена прагненням мовців образно назвати те чи те явище, дію, передати значеннєві відтінки або експресію, для вираження яких в українській літературній мові немає спеціальних засобів, потребою порушити мовний автоматизм. До цієї тематики останнім часом звертаються дослідники, які вивчають окремо категорію персональності [Китиця 2001], структурно-семантичні та функціонально-стилістичні аспекти відонімних утворень [Стасюк 2005], експресію власних назв [Ільченко 2003]. Незважаючи на певні здобутки українських мовознавців, є потреба в подальшому вивченні проблеми відонімних утворень як за напрямками, так і для широких теоретико-типологічних узагальнень та випрацювання конкретних практичних рекомендацій.

Дослідники сучасної української лексики наголошують на прагненні до оновлення й оживлення мовно-стилістичної

сфери, намаганні “відійти від канонів спілкування радянської доби в бік невимушеності, неофіційності, звичайно, з неминучим при цьому суб’єктивізмом мовця і сумнівами щодо доречності таких змін або й гострим їх неприйняттям у тих чи інших випадках з боку слухача й читача” [Тараненко 2002: 35]. Одним із перших помітних виявів прагнення до демократизації мовно-комунікативної сфери, за спостереженнями О.О. Тараненка, стала активізація способів іменування людей [Тараненко 2002: 35].

Лексеми, утворені від власних назв, досліджували і в попередні періоди розвитку української мови [Мова 1979: 55, 58–59, 63]. Проте в останнє десятиріччя, як засвідчує газетне мовлення, істотно розширилася словотвірна онімна база таких лексичних одиниць, принципово змінилося їхнє стилістичне навантаження [Навальна 2007б; Стишов 2001].

Найбільшу за обсягом групу слів становлять похідні одиниці від антропонімів, зокрема від прізвищ. Вони помітно активізувалися в мові української періодики в останні роки [Навальна 2007а]. Це спричинено позамовними чинниками, передусім активними процесами в політичному житті, збільшенням кількості партій і загостренням конкурентної боротьби між ними та їхніми лідерами.

У пропонованій розвідці ставимо за мету проаналізувати нові відонімні утворення, що функціонують у мові української сучасної публіцистики, простежити тривалість тенденцій за останнє десятиріччя, визначити їхню стилістичну роль,

схарактеризувати позамовні чинники, які сприяють появі відонімних одиниць.

У попередні роки від прізвищ відомих державних, політичних та громадських діячів постало багато відносних прикметників за допомогою форманта **-ськ-** та його варіантів. Після керівництва державою Леонідом Кучмою популярним став відносний прикметник *кучмівський* та присвійний прикметник *кучмин*, а з поверненням і приходом до влади інших політиків з'явилися нові утворення, зокрема *азарівський*, *ющенківський* та ін. Напр.: *“Свого часу навіть кучмівська “ЄДА” клялась, що обирається чесно”* (“Товариш“, 18-21.11.2005); *“Наша Україна” вимагає припинити азарівські провокації”* (“Газета по-українськи“, 21.12.2006) [Навальна 2011: 169].

Окрему групу відонімних утворень становлять іменники, утворені від прізвищ лідерів політичних партій, блоків, громадських об'єднань тощо. Вони активізувалися в мові української преси на початку ХХІ ст., відтоді як вибори до Верховної Ради та місцевих рад почали проводити і за партійними списками. Здебільшого це відпрізвищеві утворення з питомими українськими суфіксами **-ець/-івець**. О.А. Стишов поділяє їх на два словотвірні типи зі значеннями “послідовник кого-небудь, прибічник кого або чогось” та “належність особи до певного ідеологічного, суспільного-політичного, релігійного напрямку, вчення, організації, партії, угруповання, телеканалу, банку, фабрики,

спецпідрозділу та ін.“ [Стишов 2001: 53]. Ми розглядаємо іменники обох словотвірних типів в одній групі, акцентуючи увагу на партійно-політичній ознаці. Серед них лексеми, утворені від прізвищ суспільних діячів попередніх років та від прізвищ нинішніх політиків (*Кириленко – кириленківець, Литвин – литвинівець, Луценко – луценківець, Симоненко – симоненківець, Тимошенко – тимошенківець, Янукович – януковець*). Пор.: „Народний депутат із групи „За Україну!“ розповідає про те, чи торгувалися з **„кириленківцями“** за ротації в уряді і чи можна запобігти розколу НСНУ” („Україна молода”, 20.02.2009); **“Литвинівці”** мали низку зауважень до проекту, але проголосували “за” (“Україна молода”, 19.03.2008); **“Луценківці”** “забили” за собою право на окрему точку зору (заг.)” (“Україна молода”, 17.03.2008); **“У симоненківців є свій стабільний, а головне активний на виборах електорат”** (“Україна молода”, 11.09.2007); **“... тимошенківці”** мають погодитися на висунення спільного з іншими кандидата...” (“Газета по-українськи”, 28.03.2008); **„Януковці”** озвучили вимогу розглянути постанову про відставку Огризка...” („Україна молода”, 20.02.2009).

Після виборів до Верховної Ради 2012 року додалися інші відпрізвищеві утворення, напр. *Кличко – кличківець, Ляшко – ляшківець, Тягнибок – тягнибоківець*. Напр.: **„Кличківці”** сподіваються на велику перемогу на виборах. Особливо мають великі надії на столицю” („Газета по-українськи”, 9.09.2012); „Ті, хто взяв у руки вила, можуть вважати себе

ляшківцями” („Україна молода”, 23.10.2012); *„Тягнибоківці”* привели в область аферистів („Українська правда”, 12.11.2012).

Подекуди лексему *тягнибоківець* подають у конструкції *депутат-тягнибоківець*, напр.: *„Скандал навколо ресторану „депутата-тягнибоківця” набирає обертів”* („Газета по-українськи”, 29.11.2012); *„Депутат-тягнибоківець” очолив Львівську облраду* („День”, 12.12.2012).

Для творення відпрізвищевих іменників у мові української періодики вживають і запозичений формант **-іст/-ист**, що надає їм словотвірного значення “особа, яка виступає прибічником, послідовником когось”. До вже відомих слів *катеринчукіст*, *янучкіст* додалися нові *кличкіст*, *ляшкіст* ін. Напр.: *„Утім несподівано для всіх 62 голоси Черновецького були набрані в інший спосіб: з „ув’язнення” вийшов ще один „катеринчукіст”* („Україна молода”, 11.06.2008); *“Голубі янучкісти хутенько зібралися біля стін Верховної Ради”* (“Сільські вісті”, 10.06.2006); *„Приємно дивитися на кличкістів. Вони молоді, гарні, перспективні...”* („День”, 9.09.2010); *„Зустріти десь ще ляшкіста – рідкість. Ляшко зазвичай веде політичну гру сам”* („Україна молода”, 13.10.2012).

Від прізвищ деяких державних і політичних діячів за допомогою суфікса **-щин-** утворено іменники, які означають суспільне явище або сукупність певних рис чи ознак, що мають зв’язок з конкретною людиною – державним

діячем, партійним лідером тощо. Цю тенденцію спостерігали дослідники лексики 90-х років минулого століття (*жириновицина, фоківщина*) [Коць 2001: 135–136]. Ми виокремлювали раніше слова на зразок *азаровщина, януковщина, лукашенківщина*. Напр.: “Візьмемо для прикладу істерики про кризу, голод, розруху та гаплик, про які старанно роздмухують прихильники **азаровщини**” (“Лівівська газета“, 16–18.06.2006); “Про **януковщину** тепер говоритимуть не тільки на Донеччині, але й по всій Україні” (“Україна молода“, 13.09.2005) [Навальна 2011: 170–171].

До цього ряду додалися нові слова *литвинівщина, луценківщина, тимошенківщина* та ін. Напр.: “Обрали вже нового спікера парламенту. Чи можна ствердно сказати, що прийшов кінець **“литвинівщині”**?” („Україна молода“, 14.12.2012); „Коли прийшли „помаранчеві”, то думали, що прийшла епоха **„луценківщини”**. А вийшло по-іншому...” („Вісті”, 23.09.2012); „Влада думала, що з арештом лідера **„Батьківщини”** період **тимошенківщини** мине, але він продовжується...” („Україна молода”, 24.09.2012).

Прізвища українських політиків у мові періодики нерідко використовують у формі множини як загальні назви: *азарови, табачники, калашникови* та ін. Напр.: “Ну що таке для **азарових і табачників** українська культура?.. Чекати від усіх цих **калашникових, болдирєвих та азарових** якихось політичних чудес не доводиться” (“Газета по-українськи“, 5.01.2006). Відпрізвищеві іменники на **-и/-і**, що позначають

сукупність осіб, пов'язаних з політичною чи громадською діяльністю відповідного діяча, пор.: *катеринчуки, кінахи, морози, ніколаєнки, суркіси, черновецькі* та ін. Питання типів та способів утворення таких лексичних одиниць у мовознавстві дотепер дискусійне. О. Есперсен зазначав, що „з-поміж якостей, характерних для носія такого імені, і, я б сказав, коннотованих цим іменем, вибирають одне, найвідоміше; його використовують і для характеристики іншої особи чи предмета – носія такої ж якості” [Есперсен 2002: 73]. А. М. Нелюба відносить перетворення у відпрізвищеві утворення на **-и/-і** до семантичних, а не до словотвірних [Демченко 1984: 81–83], де „старе” значення „утримується в новому частково”. Напр.: „...**ківалови** перетворилися на поважних посадових осіб” („Народна”, 7.06.2008); „*“А в середовищі “НУНС” і БЮТ шукають нових морозів і кінахів”* (“Україна молода”, 14.12.2007); *“І не усіляким там ніколаєнкам, юдофобським підбріхувачам, зупиняти навчальний процес”* (“Персонал Плюс”, 22.08.2007); *“Лише після того, як діячам на кшталт суркісів прищепити хвіст, вони здатні робити щось не тільки для себе, але й для загальної справи”* (“За вільну Україну”, 22.07.2007); *“З одного боку – Ющенко, підкріплений Партією регіонів і політичних утворень так званої третьої сили з чернівецьких, катеринчуків, гаків. З іншого – Тимошенко, яка підтягла до себе уламки „НУ-НС”* („Час”, 12.06.2008). У деяких журналістських текстах спостерігаємо “нанизування” таких

лексем, напр.: *“Упродовж усього часу нашої самотійності в переважної більшості українців не викликало сумнівів, що верхівка комуністів, соціалістів „звичайних” і „прогресивних”, регіоналів, соціал-демократів, тобто всяких симоненків і саламатіних, вітренків і марченків, морозів і януковичів, медведчуків і табачників, шуфричів і богословських та іже з ними, м’яко кажучи, не сприйняли української державності...”* („Україна молода”, 3.03.2009).

Тенденцію щодо таких утворень спостерігаємо і в публікаціях останнього періоду, напр.: *„...ті „грицаки, андруховичі та мартиновичі”, яких „свободівці” таврують із ненавистю та хамством, подають зовсім по-іншому...”* („Українська правда”, 9.09.2012).

Зазвичай відпрізвищеві лексеми на **-и/-і** дають оцінку особам, які наслідують негативні риси деяких політиків. Автори в такий спосіб виявляють своє зверхнє ставлення і до самих політичних діячів, і до їхніх прибічників та послідовників. Описувані утворення мотивуються не базовим значенням, яке закладено у власній назві, а асоціаціями, пов’язаними з цим поняттям. Додатковий семантичний компонент перебільшення, інтенсивності розкриває здебільшого контекст. Простежуємо тенденцію до переходу таких флексійних відпрізвищевих іменників зі значенням узагальнення, збірності до розряду загальних назв. Одним із формальних показників переходу є, на нашу думку, написання цих слів з малої літери.

Трапляються складні утворення на **-и** від двох прізвищ сучасних партійних чи політичних діячів, пор.: *луценки-тимошенки*, напр.: *„Для нинішньої влади немає ніяких перешкод у діяльності. Подивитися тільки на те, де тепер луценки-тимошенки?“* („Україна молода”, 10.10.2012).

На початку ХХІ ст. спостерігаємо тенденцію до утворення нових лексем від назв політичних партій та блоків. Це здебільшого іменники зі значенням “особа, що належить до якоїсь політичної сили чи симпатизує їй”. Так, раніше фіксували такі деивати. Від назви блоку “Наша Україна” за допомогою питомого суфікса **-ець** утворено іменник *нашоукраїнець*, від „Самооборони” – *само оборонець*, від „Батьківщини” – *батьківщинівець*. За участі форманта **-ист** постав іменник *порист*, що означає “член партії “Пора” чи прихильник цієї політичної сили”. Від назви Народна партії за допомогою питомого суфікса **-ик** утворено іменник *народник*. Пор.: *“На зустрічі тернопільські “нашоукраїнци” звинуватили Тимошенко у зраді”* (“Газета по-українськи”, 12.03.2008); *„Кажуть, що Балога запропонував „самооборонцям” підтримувати в суперечках між президентом і прем’єром Віктора Ющенка”* („Газета по-українськи”, 31.05.2008); *„Як поводитимуться „батьківщинівці” у наступному скликанні ради, прогнозують не всі політологи”* („Україна молода”, 15.10.2012); *“Далі обіцянок справа не рухається, – каже “порист” Володимир Маліновський”* (“Газета по-українськи”, 18.01.2008);

“Народники” традиційно розділилися на дві лінії: одна Литвин, а друга Хмельницький – спонсор” (“День”, 22.02.2008).

У період виборчого процесу до парламенту в 2012 році активно розгорнули свою діяльність інші політичні сили „Україна, вперед”, „Свобода”, „Удар”, відповідно журналісти використовують нові слова *впередівець, свободівець, ударівець* та ін. Напр.: *„Для „впередівців” запропонована програма продовжила б загальну тему політичної кампанії, що полягає в бажанні привернути до себе увагу будь-яким чином, не обмежуючи себе у затратах” („Газета по-українськи”, 11.10.2012); „Також „впередівці” мають намір ініціювати скасування Пенсійної реформи...” („День”, 10.10.2012); „Свободівці” і підприємці штурмували Одеську міськраду” („Українська правда”, 21.12.2012); „Відразу після бійки „свободівці” веселилися разом з „регіоналами”. Про це писало кілька видань” („Газета по-українськи”, 14.12.2012); „У столиці на Майдані є не лише пересічні кияни, а здебільшого „Ударівці”, „свободівці” та „батьківщинівці” („Україна молода”, 15.10.2012); „Правоохоронці намагалися скласти протоколи, але „ударівці” покликали журналістів з камерою і таким чином уникли протокольних процедур” („Україна молода”, 14.10.2012).*

Спостерігаємо різне графічне передавання деяких лексем. Пропонують такі варіанти: *ударівець, УДАРівець*. Це засвідчує неусталеність норм у написанні нових дериватів.

Напр.: *„На нових депутатів, **„УДАРівців”**, почалися тиск і погрози”* („Газета по-українськи”, 25.12.2012); *„Опозиційні маневри на мажоритарному полі **„Батьківщини”** здобули більшу підтримку, ніж **„ударівці”**”* („Україна молода”, 10.11.2012); *„Представники Чумака стверджують, що за їхніми даними **„ударівець”** випереджає Довгого на 5 тисяч голосів”* („Газета по-українськи”, 10.11.2012); *„Результати жеребкування **„УДАРівці”** назвали несправедливим”* („Україна молода”, 12.12.2012).

Нові деривати журналісти вживають у складних лексичних конструкціях типу *новачок-впередівець, патріот-свободівець, депутат-ударівець* та ін., напр.: *„Депутати повернулися до традиційного способу вирішування спірних питань фізичним методом. Виділився **„патріот-свободівець”**”* („День”, 23.12.2012); *„Дехто з учасників заходу поводив себе неначе **новачок-впередівець**, а не досвідчений політик”* („Газета по-українськи”, 5.09.2012).

Серед відонімних утворень наявні okazіоналізми, словотвірну будову яких зумовлює “інгерентний характер їхньої експресивності” [Кудрявцева 2005: 63]. Дослідники виділяють два види okazіоналізмів, що відрізняються своїм функціональним призначенням. “Причиною виникнення одних є номінативна функція, інших – експресивно-стилістична функція” [Турчак 2005: 15]. Крім того, вони наголошують, що лексичне значення будь-якого okazіонального слова залежить більшою мірою від контексту,

а його експресія – самостійна особливість, що зберігається в будь-якому лексичному okazіональному значенні [Кудрявцева 2005: 63].

Відонімні okazіоналізми в мові української періодики утворюють за допомогою суфіксоїдів, переважно іншомовного походження. У лексемі *юльофобія* автори використали суфіксоїд грецького походження **-фоб-** (зі значенням “той, хто боїться кого-, чого-небудь, не любить або не терпить когось чи щось”) та ім’я жінки-політика Юля. Напр.: **“Юльофобія, або історія однієї зради”** („Українська правда”, 17.01.2007). Хоч останнім часом у мові функціонує іменник – медичний термін – фобія „нав’язливий, непереборний страх при деяких психічних захворюваннях, іноді при перевтомі, після психічного зворушення” [ВТССУМ 2002: 1326]. Для творення okazіоналізмів із зазначеним суфіксоїдом використовують прізвища відомих політиків та назви партій. Напр.: „*Хто може пояснити чітко і раціонально, чим „бютофобія” відрізняється від „владофобії” або „тимошенкофобія” від „януковичофобії”?*” („Газета по-українськи”, 5.09.2012).

Ступінь експресивності різних відонімних okazіоналізмів неоднаковий. Ті з них, що утворені за малопродуктивними моделями, мають слабкіше експресивне забарвлення. Значне порушення словотвірних норм, поєднання в одне ціле семантично або стилістично несумісних елементів, феномен мовної гри – усе це продукує okazіоналізм з яскравою

експресією.

Отже, найбільшу групу відонімних дериватів становлять іменники, утворені від прізвищ політиків, державних та культурних діячів, представників шоу-бізнесу, меншою мірою – від назв найвищих державних установ, організацій, фірм тощо. Це зумовлено низкою позамовних чинників, зокрема особистісним чинником у суспільстві, та мовними – прагненням до експресивності.

Найпродуктивнішими словотворчими засобами у творенні назв осіб за різними ознаками, як і раніше, є суфікс **-ець/-івець**; у творенні назв явищ, напрямів тощо – суфікси **-ізм/-изм**, **-щин-**. На відміну від попередніх періодів, у відонімному словотворенні використовують значно ширше коло онімів – прізвищ, назв партій, блоків, рухів.

Експресивізації газетного мовлення сприяє дедалі ширше використання відпрізвищевих утворень на **-и/-і**.

Відонімні деривати – це часто цілеспрямовані порушення мовних норм, що згодом можуть переходити до норми. Такі слова – специфічна категорія лексико-дериваційних одиниць, що виникають у конкретному випадку в певних умовах. Вони майже завжди є свідомим актом словотворчості мовця, який прагне до самовираження.

Групи відонімних утворень відкриті для поповнення новими одиницями. Пропонована стаття не вичерпує всіх лінгвістичних проблем означених дериватів, відоніми потребують наступних мовознавчих розвідок.

Література

ВТССУМ 2002 – Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел.] – К. : ВТФ „Перун”, 2002. – 1440 с.

Есперсен 2002 – Есперсен О. Философия грамматики (Теория экономии речи) / Отто Есперсен. – М. : Эдиториал УРСС, 2002. – 408 с.

Заботкина 1989 – Заботкина В. И. Новая лексика современного английского языка / В. И. Заботкина. – М. : Высш. шк., 1989. – 126 с.

Ільченко 2003 – Ільченко В. І. Експресія власних назв як засіб публіцистики : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.01.08 „Журналістика” / В. І. Ільченко. – Київ, 2003. – 20 с.

Китиця 2001 – Китиця О. В. Категорія персональності та засоби її вираження в публіцистичному стилі : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : 10.02.01 / О. В. Китиця. – 2001. – 19 с.

Кудрявцева 2005 – Кудрявцева Л. О., Дядечко Л. П., Дорофєєва О. М., Філатенко І. О., Черненко Г. А. Сучасні аспекти дослідження мас-медійного дискурсу : експресія – вплив – маніпуляція / Л. О. Кудрявцева, Л. П. Дядечко, О. М. Дорофєєва, І. О. Філатенко, Г. А. Черненко // Мовознавство, 2005. – №1. – С. 58–66.

Коць 2010 – Коць Т. А. Літературна норма у функціонально-стильовій і структурній парадигмі / Т. А. Коць. – К. : Логос,

2010. – 303 с.

Мова 1979 – Мова сучасної масово-політичної інформації : монографія / [гол. ред. І. К. Білодід]. – К. : Наук. думка, 1979. – 251 с.

Навальна 2011 – Навальна М. І. Динаміка лексикону української періодики початку ХХІ ст. : [монографія] / М. І. Навальна. – К., Інститут української мови ; Видавничий дім Дмитра Бураго, 2011. – 328 с.

Навальна 2007а – Навальна М. Відонімні утворення в сучасній українській публіцистиці / Марина Навальна // Гуманітарний вісник ДВНЗ „Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди” : Науково-теоретичний збірник. – Переяслав-Хмельницький, 2007. – С. 324–326.

Навальна 2007б – Навальна М. Соціально зумовлені іменникові суфіксальні новотвори / Марина Навальна // Вісник Прикарпатського національного університету ім. Василя Стефаника. Філологія. – Вип. XV – XVII. – Івано-Франківськ : Видавничо-дизайнерський відділ ЦІТ, 2007. – С. 254–257.

Демченко 1984 – Немченко В. Н. Современный русский язык. Словообразование / В. Н. Немченко. М. : Высшая шк., 1984. – 255 с.

Стасюк 2005 – Стасюк Т. В. Відонімні утворення : структурно-семантичні і функціонально-стилістичні аспекти у мові сучасної публіцистики : автореф. дис. на здобуття

наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 „Українська мова” / Т. В. Стасюк. – Дніпропетровськ, 2005. – 18 с.

Стишов 2001 – Стишов О. Новотвори на основі власних назв у мові засобів масової інформації / Олександр Стишов // Наукові записки. Серія : Філологічні науки (мовознавство). – Кіровоград : РВЦ КДПУ ім. В. Винниченка, 2001. – Вип. 31. – С. 51–55.

Тараненко 2002 – Тараненко О. О. Колоквіалізація, субстандартизація та вульгаризація як характерні явища стилістики сучасної української мови (з кінця 1980-х рр.) / О. О. Тараненко // Мовознавство. – 2002. – №4–5. – С. 33–39.

Турчак 2005 – Турчак О. М. Оказіоналізми в мові української преси 90-х років ХХ століття : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : 10.02.01 „Українська мова” / О. М. Турчак. – Д., 2005. – 19 с.

М.І. Навальна

ФУНКЦІОНУВАННЯ НОВИХ ВІДОНІМНИХ УТВОРЕНЬ У МОВІ СУЧАСНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПУБЛІЦИСТИКИ

У статті проаналізовано нові відонімні утворення, що функціонують у мові української сучасної публіцистики, визначено їхню стилістичну роль, схарактеризовано позамовні чинники, які сприяють появі відонімних одиниць.

Ключові слова: мова засобів масової інформації, відонімні утворення, позамовні чинники, відпрізвищеві найменування, стилістична роль.

М. И. Навальная

ФУНКЦИОНИРОВАНИЕ НОВЫХ ОТИМЕННЫХ ОБРАЗОВАНИЙ В ЯЗЫКЕ СОВРЕМЕННОЙ УКРАИНСКОЙ ПУБЛИЦИСТИКИ

В статье проанализированы новые отименные образования, что функционируют в языке украинской современной публицистики, определена их стилистическая роль, охарактеризированы внеязыковые факторы, которые способствуют появлению отименных единиц.

Ключевые слова: язык средств массовой информации, отименные образования, внеязыковые факторы, отфамильные наименования, стилистическая роль.

M. Navalna

FUNCTIONING THE NEW FORMATION DERIVED FROM PROPER NAMES IN LANGUAGE OF MODERN UKRAINIAN JOURNALISM

In the article there are analyzed the new formation derived from proper names that operate in language of modern Ukrainian journalism, determined their stylistic role, characterized extralinguistic factors that contribute appearance units derived from proper names.

Keywords: language media, formation derived from proper names, extralinguistic factors, names formed from the surname, stylistic role.